

Human Resources

Eenenzestig is ze. Ze heeft 41 jaar als verpleegkundige gewerkt. De laatste vijftien jaar in een Noord-Hollands ziekenhuis. Vorig jaar is ze een paar maanden uit de running geweest. De verzorging van haar moeder en de ziekte van haar man hadden hun tol geëist. Ondertussen draait ze alweer een jaar met inzet haar diensten.

Niet het hoofd van de afdeling Human Resources ontving haar twee weken geleden voor het jaarlijkse beoordelingsgesprek, maar een meisje dat wel erg jong leek achter dat grote bureau.

‘Ik ben Monique. Ik werk al twee maanden op HR. Ik wil direct duidelijk maken dat u niet moet denken dat u hier

met een zak geld vertrekt’, was de heldere woordkeus waarmee Monique zich voorstelde.

‘Zo begon het gesprek’, vertelt ze, ‘ik wist niet wat ik moest zeggen. Terwijl ik niet op mijn mondje gevallen ben normaal gesproken.’

Haar rechterarm onderstreept haar machteloosheid door als vanzelf even in de lucht te zweven.

Kort en bondig werd haar verteld dat het dienstverband beëindigd werd en dat ze graag mee willen werken bij het zoeken naar een nieuwe baan.

Waarbij het woord outplacement als een toch wel bijzonder extraatje werd gepresenteerd.

‘U was vorig jaar immers al een tijdje oververmoeid’, had Monique vastgesteld met een blik op het scherm, ‘misschien is het wel goed om eens wat anders te ondernemen. Wat vindt u leuk?’

‘Ik was overdonderd’, zegt ze, ‘en beaamde dat ik er toen inderdaad even tussenuit moest.’

‘Ziet u wel’, had Monique gezegd, ‘ook daarom is het goed om eens verder te kijken.’

‘Voor ik het wist zaten we samen naar het scherm te kijken waarop een aantal tijdelijke banen werd beschreven. Toen ik zei dat het allemaal om banen voor een periode van drie maanden ging en ik daar niets voor voelde omdat ik dan wel erg snel mijn rechten kwijt was, werd ze bozig. Wij betalen die drie maanden, hoor,

had ze gezegd. En wie weet bevalt het beide partijen zo goed dat er een verlenging inzit.'

Ze zucht. Als ze een slok van haar koffie neemt, zie ik dat haar hand lichtjes trilt. 'Weet je wat erg is?', gaat ze verder, 'Je bent zo machteloos. Je voelt je zo gepakt. En je wordt nog kwaad op jezelf ook. Waarom accepteer je dit?'

Ze kijkt naar buiten.

'Zegt dat meisje na een half uur ook nog: En? Hoe zit u hier nu zelf in?'

Een glimlach die er eigenlijk geen zin in heeft, glijdt over haar gezicht.

'Nou, sinds die dag ik zit thuis.'